

[Ellen Strange Petersen.]

bør være opmærksom på udviklingen på dette område i vore nabolande, der jo kæmper med de samme problemer som vi.

Jeg mener, at narkotikaudvalget i den kommende tid også i høj grad bør have opmærksomheden henledt på de institutioner under børne- og ungdomsforsorgen, der fungerer som behandlingshjem. Undersøgelser, der er foretaget af sagkyndige i den seneste tid, synes at tyde på, at stor offervilje fra det offentliges side og stor idealisme hos personalet på sådanne behandlingshjem absolut ikke altid fører til særlig gunstige resultater. Jeg håber, at narkotikaudvalget i sommer kan komme på en studierejse til forskellige steder her i landet, hvor man særlig arbejder med disse problemer. Meget tyder på, at institutioner ikke altid er den rigtige løsning i behandlingen af unge narkomaner, at en stor del af misbrugerne netop er personer, der i deres unge liv har set alt for meget til institutioner. Der arbejdes med forsøg på at anbringe sådanne unge hos familier, og i hvert fald i nogle tilfælde fortælles der om gode resultater. Det vil nok ikke være let at finde tilstrækkelig mange familier, der kan og vil påtage sig en sådan opgave, men man bør under alle omstændigheder undersøge disse ting. Dels kan det give et fingerpeg om, hvordan behandlingsinstitutioner i givet fald bør ændres, del kan det også sige en hel del om, hvad der kan gøres ikke bare for at helbrede, men måske nok så meget for at forebygge, at børn og unge bliver smittet af narkomani. Meget tyder på, at det her er familien, der er det vigtigste værn for de unge.

Vi har i det danske samfund i mange år været optaget af, at ingen led materiel nød. Meget tyder i dag på, at følelsesmæssig nød kan være langt farligere.

Hr. Tastesen talte meget om at sætte praktikanter ind i hjælpearbejdet. Fra konservativ side skal vi ikke afvise, at der kan være områder, hvor praktikanter kan bruges, men vi tror ikke på, at de i væsentlig grad kan afhjælpe behandlingsproblemet. Det er folk med erfaring og viden, der først og fremmest er brug for. Ungdomsnarkomanien kom så brat og voldsomt her til landet, at der absolut har været mangel på viden og erfaring, men meget er trods alt

nået i de 2 år, der er gået, siden vi vedtog den forhøjede strafferamme. Det er, som om der ikke mere koketteres med stofmisbrug her i landet, og jeg tror, at en medvirkende årsag hertil er den ændrede holdning, som også Danmarks radio har indtaget efter radiatorvedtagelsen i januar i år.

Hashens farlighed synes nu anerkendt fra praktisk taget alle sider, og det er væsentligt, at de unge ikke mindst i skolerne bliver bekendt med, at denne opfattelse nu har bredt sig over hele landet. Men der hersker stadig i befolkningen stor ængstelse for, at narkotikamisbruget skal accelerere. Det er kommet til udtryk gennem mange henvendelser til udvalget, sidst gennem overrækkelsen af 77.000 underskrifter på et krav om forhøjelse af strafferammen. Der har i udvalget været enighed om, at der ikke i situationen er grund til at gå højere end til de 6 år, som vi i dag stadfæster, og som svarer til forholdene i Norge og Sverige, men jeg opfatter de mange tusinde underskrifter som en formaning til regering og folketing om at øge indsatsen i bekæmpelsen af narkotika, og en sådan formaning må vi alle tage til efterretning.

På mit partis vegne skal jeg herefter anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Ib Thyregod: Folketinget har i dag sin fjerde samlede narkotikadebat, denne gang på grundlag af regeringsforslaget om ophævelse af revisionsbestemmelser vedrørende lov om euforiserende stoffer og borgerlig straffelovs § 191. Den finder desværre sted en dag, hvor vi i forvejen har haft to store debatter, dels boligdebatten i formiddags, dels debatten om færdselsloven i eftermiddags, og det er sådan set beklageligt også af hensyn til den interesse, som befolkningen har for disse problemer og derfor også har for den narkotikadebat, som skal føres her i aften i forbindelse med dette lovforslag.

Narkotikaproblemet er et alvorligt problem, dels fordi det særlig rammer unge, som kommer ud for en række følgevirkninger af narkotikamisbruget, dels fordi det tilsyneladende er accelererende efter den udvikling, som vi ser. Udviklingen er nu nået dertil, at det er nødvendigt, at vi aktiviserer alle vore ressourcer i kampen mod ungdomsnarkomanien og dens følger. Det